

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

18-08-1971

Κάποτε,

εδώ κι αρκετό καιρό, ένα κοπάδι γιδοπρόβατα,
μ' έναν γεροβοσκό παρέα, έβοσκε και λιαζότανε
λεύτερο στον δροσερό, βουνίσιο αέρα.

Μα ξάφνου, εκεί που τ' αλαφρό και λιγωμένο
μόσκο αγέρι σβήνει, φέρνοντας νέκρα στο μυαλό
και βαριεμό στη ζήση, καμπάνα ακούσθη να κτυπά
απ' του μικρού χωριού τα σωθικά, λυπητερά, νεκρίκια.

Τινάχτη απ' τη νάρκη ο βοσκός, σαν περιστέρι τρομαγμένος,
γιατί έχει κι αυτός εκεί παιδιά, γυναίκα, αδέλφια, νύφες,
όπου ακούστηκε ο νεκρόηχος, της εκκλησιάς η καμπάνα.

Μ' αν είναι, εσκέφθη, γέροντας κανείς, μ' άσπρα μαλλιά
και ποταμούς τα γένια, ας είναι, άλλο δεν ωφελεί
στον κόσμο αυτόν να μέινει, καλύτερα χίλιες φορές
σ' αυτόν, που σεβαστός, μ' άσπρα μαλλιά και ποταμούς
τα γένια, μας άφησε και έφυγε για τ' ουρανού,
τ' ανάλαφρα, αιώνια λημέρια.

Όμως, οι καμπανιές δεν τ' άρεσαν και βάζει αυτί ν' ακούσει
σε τι βαθμό λυπητερά, ο χάροντας, το κάλεσμά του κάνει.

Μ' αλίμονο, στην πρώτη καμπανιά, που δροσερό
την έφερε τ' αγέρι, εδάκρυσαν τα μάτια του,
ταράχτηκε η καρδιά του.

Του φάνηκε πως άκουσε, χίλιων μανάδων κλάμα.

Τρομάξανε τα πρόβατα και κύκλο μαζευτήκαν,
έσκυψαν τα κεφάλια τους στη γη κι έπαψαν τη βοσκή τους.

Δεν είν' αυτά για γέροντα, τρανού θανή σημάδια.

Μα κάποιος νιος, απρόσμενα, τον κόσμο αυτόν αφήνει.

101

Δεν άντεξε άλλο ο βοσκός, πρόβατα, αρνιά μαντρώνει.

Πετάει την φλογέρα του στη γη, την φλάσκα, το νερό,
σ' ολάνθιστο

κλαδί, ξινομηλιάς κρεμάει, και μ' ελαφιού δρασκέλισμα,

με γερακιού φτερούγες, χιμάει στον κατήφορο,
που φέρνει στο χωριό του.
Τα γόνατά του λύθηκαν, τα χέρια του κοπήκαν.
Στο πρώτο βλέμμα χωριανού, στ' αντίκρισμα του δρόμου,
του δρόμου, που το τέλος του, στο σπίτι του οδηγάει.
Από μακριά φαντάσματα, του φάνηκαν άνθρωποι.
Στο σπίτι του μπαινόβγαιναν και λούλουδα,
για στόλισμα νεκρού, στα χέρια τους κρατούσαν.
Τρέμοντας, μπήκε στον πλατύ οντά,
και σαν αντίκρισε νεκρό, από εχθρού το βόλι,
τον πρώτο γιο του, σωριάστηκε στο κρύο πάτωμα,
κι άφησε την στερνή πνοή του.